

תלמודו בידו

דף נ עמוד א

א] כיצד ניתן להוכיח מן הפסוקים אם אף דם הפר לבדו נקרא "פר" ?

ב] מת הכהן הגדול אחרי שחיטת פרו, האם הדם נפסל משום שהיא "חטאת שמתו בעליה" שהולכת למיתה ?

ג] אלו קרבנות דוחים שבת וטומאה ?

ד] פר ושעיר של יום הכיפורים שאבדו לפני שנשחטו, והפריש אחרים תחתיהם והקריבם, ואחר כך נמצאו הראשונים, מה דינם ?

א] 1. "בזאת יבא אהרן אל הקודש בפר בן בקר לחטאת". והרי הפר שחוט ואינו מכניס אלא דמו, הרי שאף הדם לבדו נקרא פר.

ונדחה, שאין הפסוק עוסק בהכנסת הפר, אלא בהכשרת הכהן להיכנס שהיא בפר.

2. "ואת פר החטאת והשעיר אשר הובא את דמם בקודש, יוציא אל מחוץ למחנה".

ונדחה, שעור הבשר ומעי הפר השחוט נקראים פר, אבל שמא הדם לבדו לא.

ב] רב עמרם: לא נפסל. שדוקא חטאת יחיד שמתו בעליה הולכת למיתה, אבל הפר הוא חטאת ציבור [שכן מכפר על כל הכהנים], ואינו הולך למיתה.

רבא: לא נפסל. כיון שהפר הוא חטאת של שותפים [אבל אין הכהנים חשויים ציבור, ולכן אין מביאים פר העלם דבר אם עברו על איסור שיש בו כרת].

ג] תנא קמא: קרבן ציבור דוחה את השבת ואת הטומאה. קרבן יחיד אינו דוחה.

וקשה, הלא פר כהן גדול ביום כיפור, וחביתי כהן גדול, וקרבן פסח, הם קרבן יחיד ודוחים שבת וטומאה.

ואילו פר העלם דבר ושעירי עבודה זרה הם קרבנות ציבור, ואינם דוחים.

ר' מאיר: קרבן שזמנו קבוע דוחה את השבת ואת הטומאה, ואפילו הוא קרבן יחיד.

ד] ר' יהודה: ימותו [והוא הדין גם בשעירי עבודה זרה].

ר' אלעזר ור' שמעון: ירעו עד שיפול בהם מום וימכרו, ויפלו דמיהם לקיץ המזבח.